

er nemlig bestemt, at naar disse Familier blive enige om, at de ønske at faae en theologisk Kandidat til Valgmenighedspræst, skulle de forud indhente Ministerens Samtykke til dette Valg. Altsaa blive disse Familier enige om at de ville have en Mand, som er Præst i Folketirken, til Valgmenighedspræst, skulle de ikke forud indhente Ministerens Samtykke; ville de derimod have en theologisk Kandidat, skulle de forud indhente Ministerens Samtykke — forud, det vil sige, før de stride til nogensomhelst andre Forholdsregler. Hvad er nu Lovens Mening med det? Loven kan kun have en eneste Mening dermed, og det er den, at naar disse Familier ønske at faae bestikket en Mand til deres Præst, som allerede er Præst i Folketirken, kan de ganske rolig gaa ud fra, at Valget af denne Præst vil blive stadfæstet. Hvis de derimod ønskede en theologisk Kandidat til deres Præst, kunne de ikke uden videre gaa ud fra, at Ministeriet vil godkjende Valget af den Mand. Og hvorfor kunne de ikke det? Ja, Loven er aabenbart gaaet ud fra, at skjøndt man som Regel kan forudsætte, at theologiske Kandidater ere moraliske og kristelige Mennesker, kan der være Undtagelser. Ogsaa de theologiske Kandidater ere Mennesker, og det kan derfor ske, at en eller anden theologisk Kandidat kan stæie ud i en eller anden Retning; og hvis der nu var nogle Familier, der vare saa letfindige, at de ønskede en saadan i en eller anden Retning udskæiende theologisk Kandidat til deres Valgmenighedspræst, vilde det stride imod almindelige moralske og kristelige Følelser, og derfor skal det staa i Ministeriets Magt at hindre, at en saadan Mand bliver bestikket som Valgmenighedspræst. Den paagjældende Kultusminister skal i dette Tilfælde, saavel som selvfølgelig ogsaa i andre Tilfælde, staa som Moralens og Kristendommens Vogter. Derfor er det udtrykkelig bestemt, at disse Familier ikke uden videre kunne forlange en theologisk Kandidat bestikket som Valgmenighedspræst, da det jo, som sagt, kan gaa en theologisk Kandidat, som det kan gaa andre Mennesker, at de ikke ere saa gode, som de burde være, og under alle Omstændigheder ikke ere stikede til at blive ordnede som Præster. Der er aabenbart ogsaa en anden Grund, hvorfor denne Bestemmelse

er kommen ind i Loven, om at man i saa Fald forud skal sikkre sig Ministeriets Samtykke. Sagen er nemlig den, at dette, at etablere en Valgmenighed, er en temmelig kostbar Historie. Naar disse Familier ønske en theologisk Kandidat bestikket til Præst, for at de da ikke forud skal paatage sig en hel Del Udgifter uden at faae noget som helst Udbytte deraf, er det, at Loven bestemmer, at de forud, før de stride til disse Udgifter, skulle henvende sig til Ministeren, og han skal give sit Samtykke til, at de vælge denne theologiske Kandidat. Men ganske anderledes stiller Sagen sig, naar disse Familier henvende sig til en Mand, som er Præst i Folketirken. Saa staa der ikke i Loven det Allermindste om, at de forud skulle indhente Ministerens Samtykke. Og hvorfor staa der ikke Noget i Loven derom? Selvfølgelig fordi Manden allerede er Præst. Han er godkjendt, han har, om jeg saa maa sige, Folketirkens Stempel paa sig. Loven gaar ud fra: Er den Mand værdig til at være Præst det ene Sted, saa er han ogsaa værdig til at være det andet Sted. Er han værdig til at være Kapellan for Starup og Nebel Sogne, saa er han ogsaa værdig til at være Valgmenighedspræst for Starup og Nebel Sogne. Valgmenighedsloven forudsætter ikke, at Valgmenighedspræster skulle være mere fuldkomne end andre Præster. Altsaa, naar disse Familier henvende sig til en Mand, som er Præst i Folketirken, saa ere de jo i deres fuldstændigste Ret, naar de gaa ud fra, at der ikke kan være mindste Tvivl om, at dette Valg vil blive stadfæstet, og derfor begynde de at bygge Kirke og Præstegaard, købe Jord ind osv., medens de derimod, naar de ønske en theologisk Kandidat, før de begynde paa Noget som helst af dette, først henvende sig til Ministeren for at faae at vide, om han vil godkjende Valget af den Mand, som ikke allerede har Folketirkens Stempel sat paa sig. Det vilde være en ligesom Fornærmelse hvis de paagjældende Familier vilde henvende sig til Autoriteterne om at faae en Præst godkjendt, som allerede er Præst i Folketirken. Det vilde være en Fornærmelse imod den paagjældende Præst; thi det vilde forudsætte, at Manden egentlig ikke duede til at være Præst, det vilde være en Fornærmelse imod Folketirken; thi det vilde være at forudsætte, at der i